

Чим пахне Різдво?

Із самого ранку мама-енотиха заклопотано готувала щось на кухні. Маленькі енотенята Там, Бім і Бам принишкло сиділи під столом і спостерігали, як мамині лапки швидко-швидко бігають кухнею. У мами багато справ, та це й не дивно – на носі Різдво!

Буль-буль-буль! – щось булькотить у каструльці.

Ш-ш-ш-ш! – шкварчить смачненьке на пательні.

А що там випікається в духовці?

Мама відчинила дверцята, а в енотенят аж очка від задоволення замружились: КЕКСИ! Та ще й із РОДЗИНКАМИ!

Мама обережно поставила деко на стіл, щоб кекси трохи охолонули, і вирішила перевірити, чи готовий кисіль. Тато-енот просто обожнює вишневий кисіль!

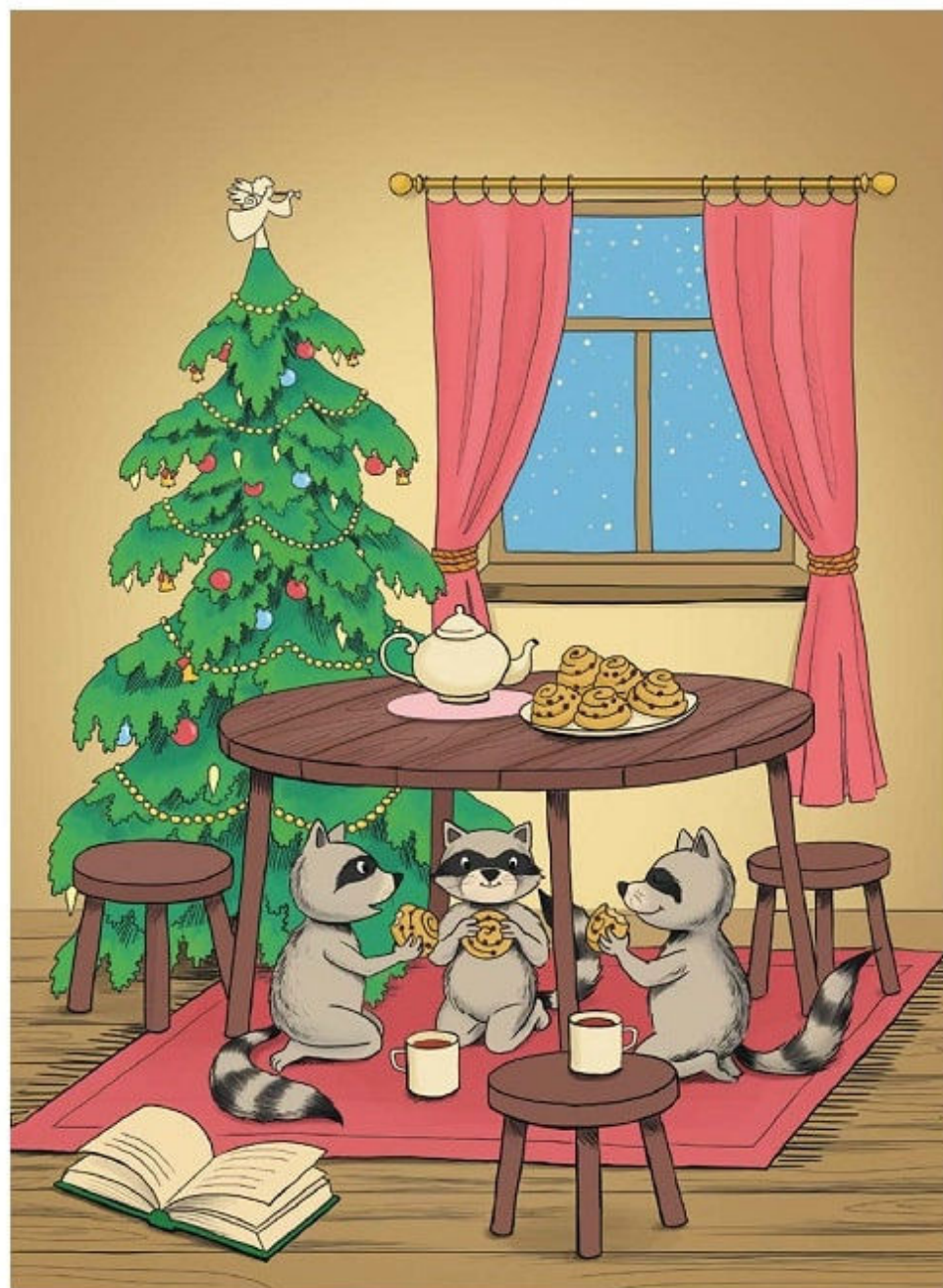
А енотенята Там, Бім і Бам люблять кекси...

– Стривайте, – мама розгублено подивилась на деко. – Але ж було вісім кексів. Я це точно пам'ятаю. А зараз лише п'ять.

Мама заглянула під стіл і побачила трьох задоволених енотенят, які ласували останніми крихтами кексиків.

– Мамо, – сказав Там. – Ми хотіли допомогти перекласти кекси на тарілочку. Але тарілочка невелика, тому всі кекси точно б не вмістились.

– Але тепер усе гаразд, – підхопив Бім. – А ще ми можемо допомогти перелити кисіль у гарненький глечик! Можна?

Знайди шоколадні цукерки

У родини єнотів є незвичайна й весела традиція: кожного року напередод-

ні Різдва тато з мамою ховають шоколадні цукерки в хатинці, а маленькі єнотенята мають їх знайти. І хто більше за всіх знайде шоколадних цукерок – отримає подарунок. Готові? Почали!

Бім швиденько побіг у кухню, бо ж мама точно там щось заховала. Знайшов! Три шоколадні цукерочки в шухлядці, дві цукерки в кошику для фруктів, а ще чотири сховано в горнятку для кави. Побіг далі!

Єнотик Там, не втрачаючи ані хвилинки, побіг у вітальню. Де ж цукерки? Ага! Знайшов цукерку на полиці серед книжок, дві цукерочки тато з мамою заховали в горщиках із квітами, ще одну цукерку вдалося відшукати в шафі під ковдрою. Треба поспішати, бо, здається, Бім знайшов більше шоколадних цукерок! А де ж Бам?

– Баме! – занепокоєно гукнули тато з мамою, адже маленького єнотика ніде не було видно.

Двері, що вели до комірчини, тихенько прочинились, і родина єнотів побачила маленького Бама. Його носик і лапки були всі в шоколаді.

– Вибачте, – винувато пробубонів Бам. – Я знайшов цілу жменьку шоколадних цукерочок у комірчині й хотів їх принести. Але вони так смачно пахли, що я... що я... здається, я все з'їв.

Ох, і хто ж тепер отримає подарунок за найбільшу кількість знайдених шоколадних цукерочок?

Бр-р-р! Там холодно

Цуценятко Коржик понад усе любить зиму. Чому саме зиму, а не літо чи весну? Бо лише взимку з неба летять білі пухнасті сніжинки, які Коржик полюбляє ловити, швидко-швидко бігаючи подвір'ям.

Сьогодні видався дуже сніжний день. Сніжинок було так багато, що Коржик не встигав їх ловити. Хоч і дуже старався. Може, покликати друзів на допомогу?

– Бр-р-р! Там холодно, Коржику. Я краще вдома посиджу, – відповіло зайчєня, ховаючись у хатинці.

– Бр-р-р! Мої лапки замерзнуть, Коржику. Я краще вдома погріюся. Хочеш, я тебе краще медом пригощу? – сказало ведмежатко, кутаючись у шалик.

Але Коржик не хотів сидіти вдома. Як же витягти друзів на вулицю?

ПРИДУМАВ!

Вжух-вжух! Цуценятко ковзало на ковзанці так швидко, що аж вушка тріпотіли. Вжух-вжух! Спробуй наздогнати!

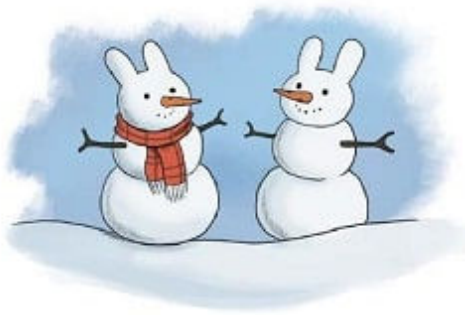
– Коржику, зачекай на мене! Я вже біжу! – гукнуло зайчєнятко, надіваючи рукавички.

– Я перший! Я вже йду! Я швиденько! – відповіло ведмежатко, поспішаючи на ковзанку.

Коржик дуже зрадів! Адже разом із друзями він зможе впіймати ще більше пухнастих сніжинок.

Сніговик

Якось маленькі зайченята бавилися на вулиці, і найменше зайченятко Руні несподівано запропонувало:

– А нумо зліпимо сніговика. Великого-превеликого з носиком-морквинкою.

Він буде охороняти нашу хатинку.

Малятка зраділи й зліпили гарненького сніговика з носиком-морквинкою та гудзиками-оченятами. А Руні навіть різнобарвного шалика приніс.

Зайченятка весело гоцали, бавились і бігали довкола сніговичка. Але наближався вечір, тож мама покликала стрибунців додому.

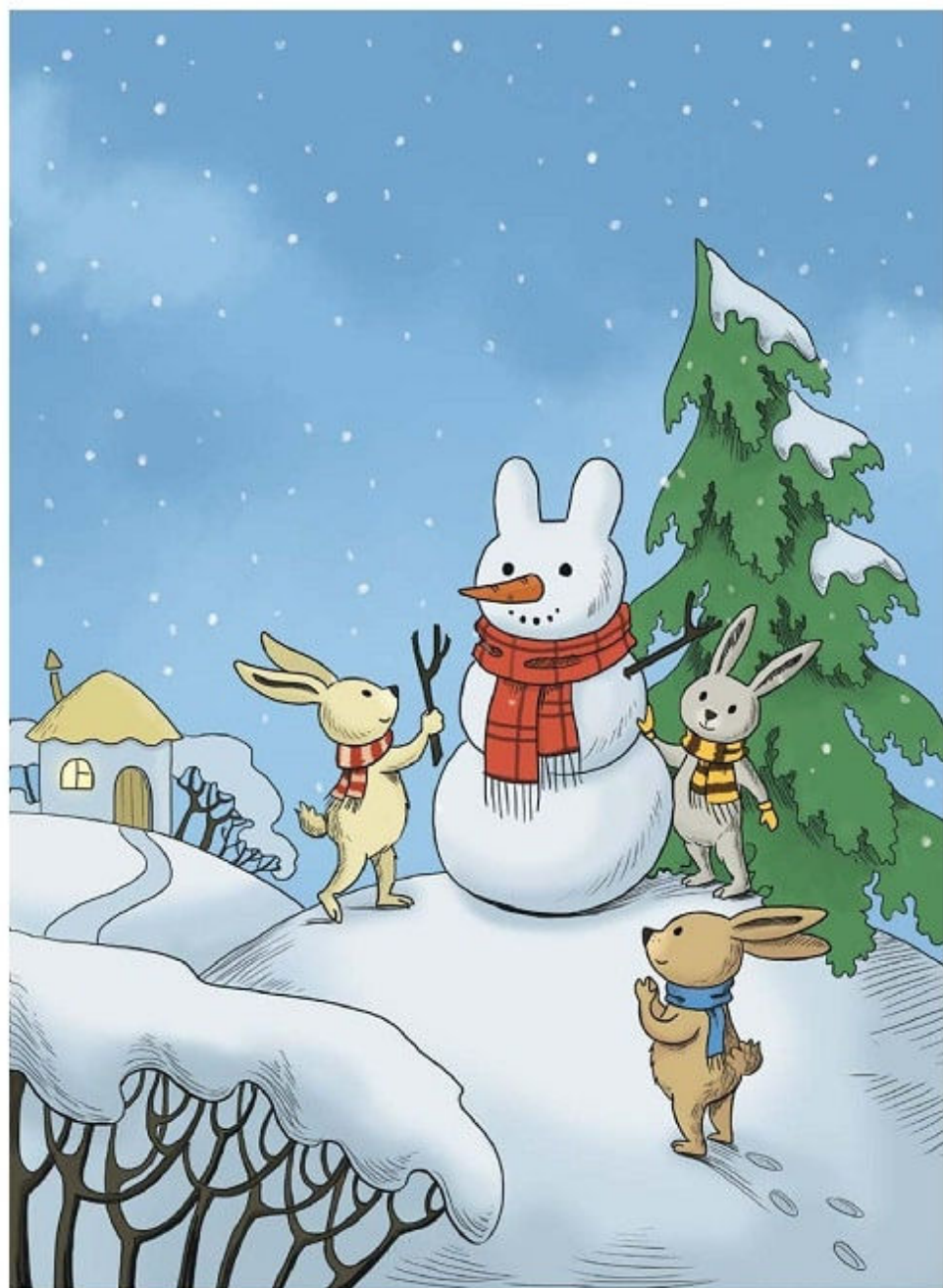
Руні сидів біля віконця і сумував. Адже сніговичку там, напевно, геть самотньо. Ніхто не розкаже йому казочки на ніч. А раптом сніговичку буде страшно вночі?

– Я піду перевірю, як там сніговичок, добре? – сказав тато-зайчик і вийшов на вулицю.

Маленьке зайченятко Руні не могло всидіти на місці від нетерпіння. Аж ось повернувся тато-зайчик. Він був увесь у снігу, ніби в замет упав.

– Здається, у нашого сніговичка знайшовся друг. Поглянь у віконце, – сказав тато малюку.

І справді! Руні побачив біля сніговичка ще одну снігову фігурку. Також із носиком-морквинкою, але без шалика. Руні дуже зрадів, що сніговичок тепер не буде на самоті. Хоча й не зрозуміло, звідки ж узявся друг-сніговичок.

Гості

Родина опосумів – тато, мама й семеро опосуменят – цілий день готувалися до Різдва. Мама

пекла смаколики для всієї родини, тато майстрував зручні й доладні стільчики, щоб усім гостям вистачило місця довкола столу, а маленькі опосуменята прикрашали хатинку.

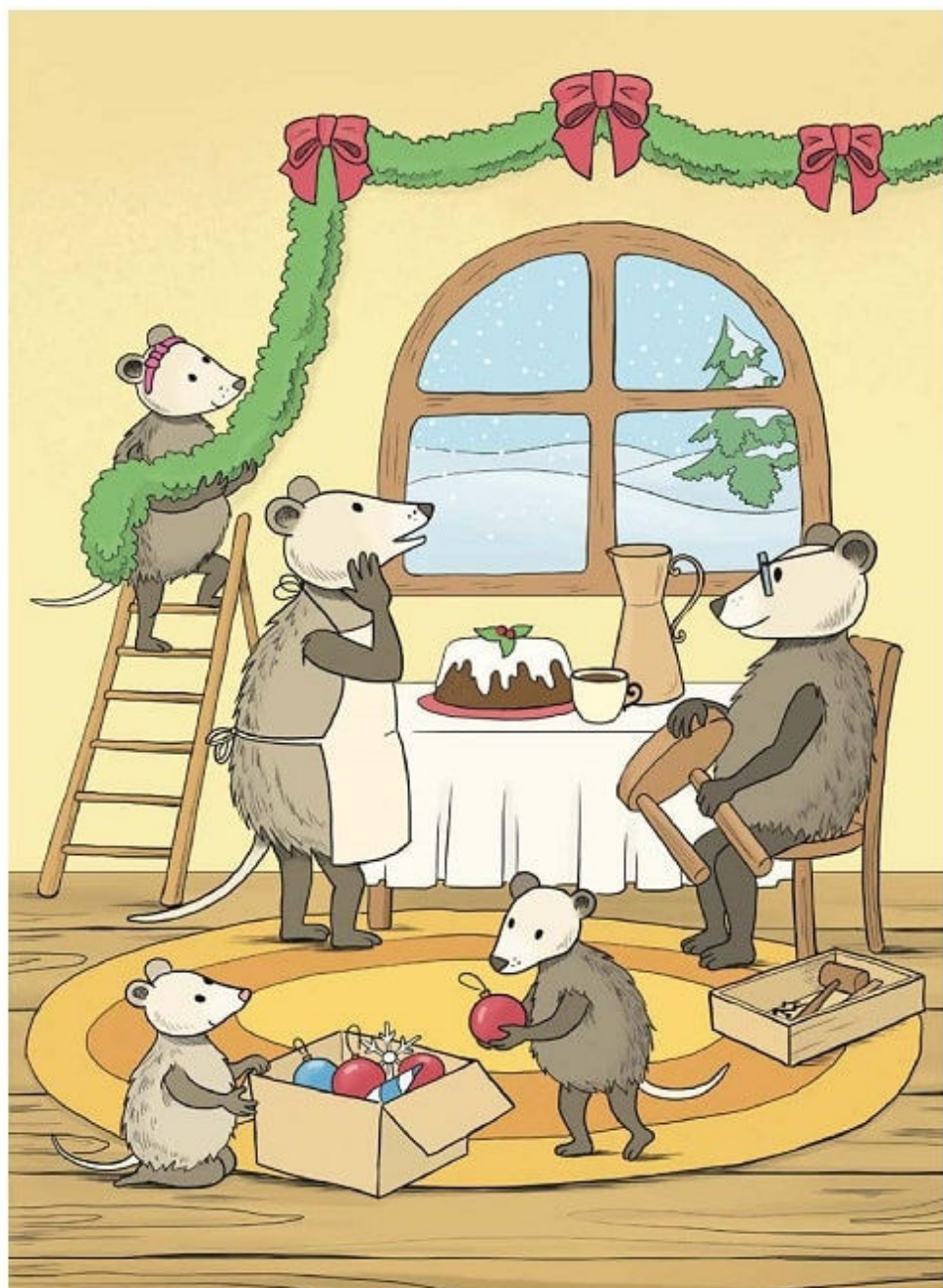
До свята залишалося зовсім трошки, і родина опосумів із хвилини на хвилину чекала гостей. От тільки мама-опосум дуже хвилювалась і раз по раз виглядала у віконце. Річ у тім, що мама надіслала запрошення своїм родичам, але не отримала відповіді. Може, запрошення десь загубилось? Чи, можливо, родичі вирішили не вирушати в таку далеку мандрівку серед зими?

Мама-опосум не знаходила собі місця. Вона так розхвилювалась, що приправила солодкий пудинг запашним... зеленим кропом. Та ще й поперчила на додачу. От лихо! Мама швиденько взялася готувати другу порцію пудингу, бо ж кому сподобається десерт із перцем і кропом?

Стук! Стук! Стук! – голосно залунало в хатинці.

Хтось настирливо стукав у двері. Можливо, це гості раніше прийшли? Тато відчинив двері, і мама зітхнула з полегшенням: на порозі зі сніговими шапками на головах стрибали родичі мами-опосума – дядько, тітка і їхні маленькі опосуменята. Виявилось, що вони звернули не в той бік. Але зайчик, якого родина зустріла в лісі, їм допоміг і показав правильну дорогу.

Усі були радісні та щасливі. Святкувати Різдво набагато приємніше, коли за столом збирається вся родина.

Луні захворів

Маленьке біленьке кошенятко Луні з нетерпінням чекало на Різдво. І от неприємність: Луні захворів. Що ж тепер робити? Луні дуже засмутився, адже ніхто не любить хворіти, а особливо на свята.

Луні лежав у ліжечку під теплою ковдрою і сумував. Навіть улюблена кашка, яку мама дбайливо приготувала для Луні, зовсім не втішила кошенятко. Та і як Луні не сумувати, коли його друзі зараз бігають десь на вулиці й весело грають у сніжки? А він ось тут лежить. Під ковдрою. Лише маленький носик виглядає. І ніхто, мабуть, за ним не сумує.

– Луні, ти спиш? – несподівано почуло кошенятко й вилізло з-під ковдри.

Не може бути! Луні не вірив своїм оченяткам: усі друзі прийшли його провідати. І зайченятко Боня. І мишка Наф. І навіть скус Ріо.

– Ось, мама передала варення. Сказала, що з гарячим чаєм дуже допомагає, – мовив Ріо, простягаючи баночку зі смачним варенням.

– А ось горішки й мед, – додало зайченятко Боня.

– Луні, без тебе геть не цікаво грати. Тож одужуй швидше, добре? І ми пограємо всі разом, – сказала мишка Наф і обняла кошенятко.

Луні від радості мало не заплакав. І розгублено відповів:

– Я... обов'язково. Я... швидко. Мамо, неси мою кашку. Я буду одужувати!

І звірятка голосно розсміялись.

